

den yngste er 50 Aar, med andre Ord, Flertallet af disse Hjælpere befinder sig nu i Pensionsalderen. Til Trods for gentagne udtalte Løfter i Skrivelser til disse Hjælpere er de — ikke paa Grund af Tjenestemandsløven, men paa Grund af rent administrative Forhold i Statsbanerne — sat til at skulle have Pension efter 16. Lønningsklasse, medens de, maaske ikke juridisk, men moralsk, har den fuldeste Ret til at blive pensioneret efter 14. Lønningsklasse. Jeg skal til Støtte for dette Ønske, som disse Hjælpere har søgt at faa opfyldt, udtale, at Maskinchefen ved Statsbanerne definerer Hjælperne som Haandværkere, idet de uden at være faglærte paa egen Haand udfører haandværksmæssigt Arbejde, og at Statsbanernes Maskinafdeling kraftigt anbefaler Hjælpernes Andragende. Hertil kommer yderligere, at i Skrivelse af 27. April 1896 tilsiger de danske Statsbaner Hjælperne Pension som egentlige Haandværkere, og saa sent som den 3. December 1910 — man maa huske, at Hjelpeorganisationen ophørte 1912 — gentager daværende Minister Thomas Larsen dette Løfte til Hjælperne. Men nu, da Hjælperne begynder, at træde ind som pensionsnydende, slaas der en Streg over disse Løfter med en saa svag Begrundelse som den, at disse Hjælpere saamænd faar nok i Pension. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister at tage denne Sag op til nøje Prøvelse gennem Lønningsraadet.

Jeg skal slutte med at omtale vore kronisk syges stadig uheldige Stilling, ihvorvel jeg dog fuldt ud anerkender de gennem Invalideloven og Sygekasseloven ydede gode Hjælpe midler i økonomisk Henseende. Men der er den Mangel, at vi ingen Steder har at anbringe disse syge, saa at den økonomiske Hjælp, de faar, kan blive fuldt udnyttet. Sagen er den, at samtidig med, at Staten har raadet Bod paa gammel Uret mod de kronisk syge, er der sket en modgaaende Bevægelse ude i Kommunerne, idet de dør rejste Sygehuse saa godt som er blevet blokeret for Tilgang af kronisk syge. I Sygehusenes Regulativer findes meget ofte Bestemmelser, som kun tillader de kronisk syge at blive optaget med stærkt indskrænkende Forbehold. For ca. 30 Aar siden var vore Sygehuse som Regel smaa og tarveligt indrettede og benyttedes i udstrakt Grad af Patienter lidende af kroniske Sygdomme. I den følgende Tid forandredes dette Billede fuldstændigt. Dels gennemførtes en Række humane Love, der

lattede Indlæggelsen paa vore Hospitaler, dels skete i samme Tidsrum en stor Udvikling af Lægevidenskaben, og dels var der en Tilbøjelighed i Befolkningen til mere og mere at gøre Hjemmet til et Hotel, enten frivilligt eller paa Grund af Bolignøden, og derved gøre det mindre og mindre egnet til at pleje syge i. Alt dette bevirkede, at Befolkningen krævede større og bedre Sygehuse, den blev med andre Ord hospitalsvant, og Flertallet, de ikke kronisk syge, fortrængte den forholdsvis mindre Gruppe Patienter med de kroniske Sygdomme. Vil man have et Billede af, hvor stærkt Hospitalskravet virkelig gjorde sig gældende, skal jeg komme med ganske enkelte Tal. I 1890 fandtes der 12 Hospitalsenge pr. 10 000 Indbyggere, og hver af disse Senge var kun belagt de 175 Dage af Aarets 365, medens man i 1919 var oppe paa 32 Senge pr. 10 000 Indbyggere, og hver medicinsk-kirurgisk Seng var belagt i 340 af Aarets 365 Dage.

Man bøje sig nu saa meget, man vil, for Nødvendigheden af en saadan Administration, Resultatet bliver dog manglende Hospitalsplads for vore kronisk syge, og Nøden har været saa stor, at man fra enkelte Kommuner har gjort Tilløb til at hjælpe lidt. Men Spørgsmaalet er stadig brændende: Hvorledes skal vi komme de resterende til Hjælp? For at svare herpaa maa man først undersøge, hvad der er den typiske Nødstilstand for vore kronisk syge, og det kan samles i eet Ord: Hjælpeløshed. De Personer, som endnu trænger til Hjælp, vil være Personer, som ved Sygdom eller Alder er kommet i en saadan varig Tilstand af Hjælpeløshed, at de i det daglige Liv ikke kan undvære et andet Menneskes Hjælp, og som trænger til kyndig og forstaaende Pleje og Behandling, der ikke kan gives dem i Hjemmene, men som dog ikke kræver Indlæggelse paa de almindelige Sygehuse.

Blandt disse kronisk syge maa særlig fremhæves enkelte, fordi Udelukkelse af dem paa Hospitalerne er saa skæbnesvangere. Det er dem, der er angrebet af kronisk reumatiske Lidelser og Nerve lidelser. Disse Patienters Hjælpeløshed og Trang til Pleje og langvarig Behandling er særlig fremtrædende. At deres Skæbne paa Sygehusene er saa bedrøvelig, skyldes til Dels, at de kun kan blive en kortere Tid paa Sygehuset og saa atter maa forlade det, fordi der ikke længere er Plads til dem; derfor trænger hele denne Gruppe til at faa et Hjem, hvor de kan blive pas-